Яблука доспіли, яблука червоні!
Ми з тобою йдемо стежкою в саду.
Ти мене, кохана, проведеш до поля,
Я піду — і, може, більше не прийду.
Вже-я любов доспіла під промінням теплим,
І її зірвали радісні уста,-
А тепер у серці щось тремтить і грає,
Як тремтить на сонці гілка золота.
Гей, поля жовтіють, і синіє небо,
Плугатар у полі ледве маячить-
Поцілуй востаннє, обніми востаннє;
Вміє розставатись той, хто вмів любить.

1911-1918 рр.